

Tema-artikel:

Helga Zepp-LaRouche:

Global ensretning? Opråb til modstand!

»Hvad er en »miljøkatastrofe«? Det er en katastrofe, som »miljøforkæmpere« er ansvarlige for. (Citat fra artiklen »Oversvømmelseskatastrofe: I stedet for »økologi« og »euro« – Glass-Steagall for genopbygning!« af Alexander Hartmann fra den 8. juni, 2013)

For at følge op på de skandaløse oversvømmelseskatastrofer i Mellemeuropa, der fandt sted tidligere på året, og som har drevet mange mennesker fra hus og hjem, oversvømmet store arealer landbrugsjord og dermed ødelagt en stor del af årets høst, samt forrettet store skader på bygninger og infrastruktur, alt sammen skader til en betragtelig sum, der kommer oven i den i forvejen anstrengte økonomi, vil Schiller Instituttet køre et tema til belysning af den grønne kult, der ikke alene i snart mange årtier har været med til at forhindre nødvendige investeringer i energi og infrastruktur, men også har en »skjult dagsorden«, der hedder befolkningsreduktion. Her følger en artikel af Helga Zepp-LaRouche, som hun skrev i 2011 efter atomkraftulykken i Japan som følge af jordskælv. Artiklen er oversat fra tysk og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Global ensretning?

Opråb til modstand!

Af Helga Zepp-LaRouche

Oversigt:

- **Indledning**
- **En grøn Leviathan?**
- **I baggrunden: Det britiske Imperium!**
- **European Climate Foundations »finanspartner«**
- **En rationel debat i stedet for mediehysteri!**
- **Den virkelige trussel**

Den 30. april, 2011

Dette opråb henvender sig til alle mennesker i Tyskland, der endnu er i stand til at tænke fornuftigt og er modige nok til at stå ved deres erkendelse.

Det er dette opråbs formål at sætte en ærlig og åben diskussion i gang blandt videnskabsfolk, repræsentanter for et produktivt samfund og andre mennesker, som er overbevist om, at det er vor arts skabende evne, der gør os forskellig fra alle andre levende væsener, og som også i fremtiden vil gøre det muligt for os at overvinde udfordringer, vi måtte blive

stillet overfor, gennem en dybere, videnskabelig erkendelse. Det henvender sig også til de personer, der vil engagere sig i, at Tyskland, i tilknytning til sin tradition som et digternes, tænkernes og opfindernes folk, yder sit bidrag til udformningen af en retfærdig økonomisk verdensorden i et univers under udvikling.

Hele verden undrede sig over den tyske regerings enestående reaktion på hændelserne i Japan den 11. marts, da denne pr. dekret gennemførte et moratorium af den forlængelse af atomkraftværkernes levetid, der først vedtoges om efteråret, og som konsekvens omgående tog syv ældre atomkraftværker ud af el-nettet. Selv Frankfurter Allgemeine Zeitung, FAZ talte om energipolitisk hjernevask.

I total modsætning hertil erklærede talsmænd for regeringerne i Japan, Ukraine, Frankrig, Holland, Finland, Rusland, Kina, Indien, Sydkorea – for blot at nævne nogle – med forskellige formuleringer, at den lære, der måtte drages af katastrofen i Fukushima, kun kunne være, at man så hurtigt som muligt måtte bygge den næste generation af atomreaktorer, der ifølge deres natur er sikrere, som f. eks. højtemperaturreaktorer, samt udvikle kernefusion, men at anvendelsen af atomkraft i fremtiden vil være uundværlig for menneskehedens energiforsyning.

Hvad var der sket i Tyskland? Hvad var årsagen til, at repræsentanter for koalitionspartierne, der indtil da gjaldt for at være faste støtter af atomkraft som absolut nødvendig for Forbundsrepublikken Tysklands energisikkerhed, således pludselig kun søgte at overgå til forslag, der ville fremskynde en nedlæggelse af atomkraft? Skyldtes det, at, som Helmut Schmidt konstaterede, tyskernes »grundlæggende tilbøjelighed til usikkerhed« som et resultat af to tabte verdenskrige, altså den i hele verden, med det tyske ord »Angst« [frygt], velkendte grundlæggende disposition hos den tyske befolkning, her havde en effekt?

Eller var det den snæversynede bevarelse af magten for enhver pris, der drev Merkel, Mappus, Lindner og co. til, forud for landdagsvalget i Baden-Württemberg og Rheinland-Pfalz, i en selvopfyldende profeti, der ilede foran dem, ville syne grønnere end de grønneste Grønne – for således netop igennem denne vendekåbepolitik at signalere, at den politik, de hidtidig havde haft, øjensynlig havde været forkert og De Grønnes rigtig? Og netop dette signal blev dernæst honoreret af vælgerne, idet mange flere af dem valgte De Grønne.

Ved siden af disse tertiære faktorer er der imidlertid endnu nogle skandaløse fakta, som – i vid udstrækning endnu ubemærket af offentligheden – står bag forbundsregeringens energipolitiske vending, hvilket i det følgende vil blive bevist: intet mindre end et angreb fra Det britiske Imperium på Tyskland som industrination.

En grøn Leviathan?

Beviset består i et oprørende dokument, som forbundsregeringens Videnskabssagkyndige Råd for Miljøforandringer (WBGU) offentliggjorde den 7. april under titlen »Verden under forandring – samfundskontrakt for en stor transformation«. Et »Resumé for beslutningstagere« af en hovederklæring fra WBGU er et uforblømt forslag til en global økofascisme, et grønt verdensdiktatur i traditionen efter Thomas Hobbes, H. G. Wells og Carl Schmitt, der sigter mod den totale »de-karbonisering« af verdens energiøkonomi. Med dette menes den endegyldige eliminering af atomkernespaltning, som frarådes, kernefusion, der ganske vist muligvis kan opnås, men skulle være for kompliceret, såvel som den totale afståelse fra fossile energikilder som kul, olie og gas i året 2050.

Undersøgelsen har været under forberedelse i nogle år og betegnes interessant nok af formanden for WBGU, professor dr.

Hans Joachim Schellnhuber, som »Masterplan for en samfundsmæssig transformation«, og som egentlig burde kaldes »Masterplan for en imperialistisk ensretning« eller »Masterplan for den menneskelige arts kollektive selvmord«.

At denne ensretning i hvert fald i Tyskland allerede i vid udstrækning har fundet sted, kunne man ikke mindst se på den fuldstændig ensrettede medierapportering og politikernes enstemmige kor efter den 11. marts. Schellnhuber vejrede helt tydeligt morgenluft og forelagde regeringen sin Masterplan, som de ansvarlige ministre Röttgen og Schavan dernæst i denne situation fandt »meget nyttig«.

Hvis undersøgelsens primitive forestillinger, der tydeligvis repræsenterer grundlaget for Merkel-regeringens beslutning om hurtigst muligt at nedlægge atomkraft, bliver til virkelighed, ville det ikke blot betyde Tysklands tilintetgørelse som industrination med et ituslåt, men dog endnu stadig væk relativt fungerende socialsystem. Tyskland ville også springe ud af verdenssamfundet som et land, der m. h. t. videnskab ville kunne bidrage med noget betydningsfuldt for menneskehedens virkelig eksistentielle problemer. Det ville frivilligt eliminere potentialet for den videnskabelige opdagelse af nødvendige erkendelser, fordi det ville lænke menneskelige og industrielle ressourcer, såvel som finansielle midler, i fuldstændig vildledende områder med teknologier med ringe energigennemstrømningstæthed. Frem for alt ville studenters og forskeres intellektuelle potentiale blive tilintetgjort gennem en fuldstændig unaturlig konstruktion, og dermed ville chancen for at komme sig fra denne vildfarelse blive tilintetgjort.

Undersøgelsens metodologiske opstilling reflekterer fuldstændig den statistiske, lineære tænkning i komplekse computermønstre, sådan som de i øvrigt anvendes af systemanalytikere, og sådan som vi f. eks. allerede kender det fra Romklubben: computeren bliver programmeret således, at det tilsigtede resultat derved fremkommer. At denne »Masterplan«

netop kommer til verden på et tidspunkt, hvor USA står foran statsbankerot, euroen står foran sammenbrud og det internationale finanssystem står foran en eksplosiv hyperinflation som i Tyskland i 1923, at altså denne undersøgelses vedvarende overlevelseschancer er lige så gode, som en snebolds i helvede, siger alt om dette råds forhold til virkeligheden og dets videnskabelige kompetence.

Man kan kun anbefale alle borgere, at de frem for alt så hurtigt som muligt selv læser det allerede tilgængelige »Resumé for beslutningstagere« (findes på WBGU's internetside, www.wbgu.de), og at de ikke begår den samme fejl, som man gjorde i Tyskland med en vis anden persons offentliggjorte værk i 1925 – nemlig, at det ikke blev grundigt læst eller taget alvorligt.

Det, der her expressis verbis bliver foreslået, er en »transformation«, i hvilken produktion, forbrugsmønster og livsstil vil blive lige så grundlæggende forandret, som det skete i de to tidligere fundamentale transformationer i verdenshistorien. Med disse to transformationer menes overgangen fra jæger/samler-samfundet til opfindelsen og udbredelsen af agerbrug og kvæghold, altså den såkaldte »neolitiske revolution«, såvel som den »industrielle revolution«, der udgør overgangen fra agrarsamfundet til industrisamfundet – blot således, at denne transformation denne gang er bagudrettet, mod en »klimabæredygtig og vedvarende økonomisk verdensorden«. Og dette betyder energigennemstrømningstætheder, der, selv om forfatterne naturligvis ikke siger det sådan, i realiteten modsvarer det førindustrielle samfunds befolkningspotentiale, altså rundt regnet omtrent to milliarder mennesker. For når udviklingslandene og de såkaldte overflodslande bliver underkastet dette økodiktat, vil dødsraten stige hæmningsløst.

For at kunne skabe »samfundsgrundlaget« for denne nye, varige, økonomiske verdensorden, forlanger ophavsmændene på bombastisk vis en ny »overenskomst i verdenssamfundet«, hvis idé

udtrykkeligt er knyttet til »den tidlige modernismes naturret som forlæg«. Om man med dette mener en overenskomst med samfundet i Rousseaus ånd, hvor det kræves, at »ethvert samfundsmedlems alle rettigheder går op i helheden«, eller »Den store Leviathan« af Thomas Hobbes, hvor menneskene overdrager deres magt og styrke til overherrerne i staten, som repræsenterer den udøvende, lovgivende og dømmende magt i en person, besidder et magtmonopol, og hvis myndighed aldrig mere kan ophæves, nævnes ikke klart.

I hvert fald skal den nye Leviathan, der her har den moderne betegnelse »global styrelsesarkitektur«, og hvis øverste instans skal være et »FN-råd for varig udvikling, der er jævnbyrdigt med sikkerhedsrådet, og som reflekterer det 21. århundrede«, være en verdensregering, der repræsenterer den absolutte myndighed.

I baggrunden: Det britiske Imperium!

De altid eksisterende forestillinger om verdensdiktatur i form af imperier peger også i hr. Schellnhubers undersøgelses form på denne tænkings rødder – og frem for alt på disse planers cui bono. I hvis interesse er et grønt verdensdiktatur i dag, i hvilket befolkningspotentialiet, på trods af alle undersøgelsens salvesfulde ord, ville blive reduceret til ikke mere end to milliarder mennesker? Der findes kun en eneste dannelse i verden, som dette passer på: Det britiske Imperium.

Med Det britiske Imperium skal ikke forstås De britiske Øer, men derimod globaliseringssystemet, med sin sammenfletning af centralbanker, hedgefonde, anpartsselskaber, skyggebanker, forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i de seneste 20 år har gennemført en total afregulering af finanssystemet, og hvis hovedkvarter, unægtelig ikke tilfældigt, er i City of London.

Dette globaliseringssystem behøver, efter at diverse bobler er bristet, som f. eks. IT-sektorens nye marked og det amerikanske ejendomsmarked, en ny boble, og hvad kunne vel være mere lukrativt end gigantiske investeringer i de såkaldte »bæredygtige energier« og den nye afladshandel, læs: handel med CO2-udledningsrettigheder – frem for alt, når man først en gang har sat konkurrenterne: atom- og kulkraftværker, olie og gas, ud af spillet. Denne kasinoøkonomi, der er håbløst bankerot, behøver høje profitrater – hr. Ackermanns berømte 25 % – for at holde boblen i live, og hvad kunne vel være bedre egnet end en »stor transformation«, hvor de, der arbejder med de bæredygtige energiformer, stryger den store gevinst?

At den ekstremt lave energigennemstrømningstæthed i disse »bæredygtige« energier også kun tillader et massivt reduceret befolkningspotentiale, burde til gengæld passe en Prins Philip særdeles godt, en Prins Philip, som gentagne gange har erklæret offentligt, at han ville genfødes som en virus for så meget desto bedre at kunne bidrage til befolkningsreduktionen, og hvis World Wildlife Fund (WWF) har opnået den tvivlsomme ære at være den organisation, der i de forgangne fire årtier har saboteret flest udviklings- og infrastrukturprojekter over hele verden, med de velkendte, katastrofale konsekvenser for de berørte befolkninger. Allerede før stiftelsen af WWF og International Union for Preservation of Nature og deres forskellige forløberorganisationer så det britiske monarki den store fordel i at skabe naturparker og reservater for, under påskud af naturbeskyttelse, i virkeligheden at bevare kontrollen over råstoffer og således forhindre en udvikling af den respektive befolkning.

Ingen har bedre beskrevet imperiers måde at fungere på end den reaktionære statsteoretiker, Joseph de Maistre, i sit værk Breve til en russisk adelsmand fra 1815, i hvilket han beskriver den fra fødslen overlegne monarks angivelige ret til, gennem frygt og terror, at holde det mindreværdige folk i skak. I den sammenhæng bliver de sande hensigter altid skjult

under et ideologisk dække, alt går ud på, at den respektive, berørte befolkning inderliggør ideologien og anser den for at være sin egen, personlige anskuelse.

Et typisk eksempel på at skabe en sådan frygt var Romklubbens store løgn om de angivelige grænser for vækst, et fuldstændig fingeret scenario, som helt bevidst udelod det videnskabelige og teknologiske fremskridts rolle i definitionen af råstoffer, og som på en fuldstændig absurd måde fremstillede universet som et slags lukket system. Dette makværk, der i 1970'erne med stort propagandaopbud blev kastet ud markedet på flere sprog samtidigt, har måske spillet den vigtigste rolle i skabelsen af den økologiske bevægelse.

En anden sådan stor løgn er tesen om den angiveligt menneskeskabte klimaforandring, som, i betragtning af galaktiske cyklusseres adskillige gange så mægtige indvirkninger på processer i vort solsystem, ganske enkelt bare er latterlig. Siden begyndelsen af 1970'erne, samtidig med Romklubbens teser, opstod der på East Anglia University en klimaforskningsenhed, der senere pga. datamanipulationsskandalen omkring prof. Phil Jones skulle blive berygtet. Schellnhuber, der i 1991 var en af de stiftende direktører af Potsdamer Institutet for Klimaforskning, og som i 2001 deltog i en stor konference om klimaforandringer, arrangeret af British Royal Society, spillede en nøglerolle i skabelsen af Tyndall Centre på East Anglia University, som han ledede fra 2001 til 2005, og hvis hovedopgave bestod i at finde »løsninger« på klimaforandringerne, dvs. scenarier for reduktion af CO₂.

I sin funktion som forskningsdirektør ved Tyndall Centre blev Schellnhuber i begyndelsen af 2004, sammen med Tony Blairs videnskabelige toprådgiver, Sir David King, bogstavelig talt på opdrag af Hendes Majestæt Dronning Elisabeth II udsendt til USA på en yderst delikat, strategisk mission: Den egensindige George W. Bush skulle udsættes for pres for at acceptere tesen om den menneskeskabte klimaforandring. Britiske Observer fra

den 31. oktober 2004 beretter om en påstået sådan »sjældnen intervention i verdenspolitikken« fra Dronningen, med hvilken hun har pålagt Tony Blair den opgave at udføre lobbyarbejde over for Bush vedr. klimaforandring, efter at hun har bemærket de alarmerende effekter af klimaforandringen – how shocking – over sine slotte, Balmoral i Skotland og Sandringham i Norfolk. Dronningen skulle, i tillæg til sine iagttagelser af dette fænomen, være blevet imponeret af Sir David Kings bevismateriale, der beskriver klimaforandringer som en større trussel end terrorisme.

Observer citerer en officiel, amerikansk kilde for at sige, at Det hvide Hus, efter Sir David Kings og Schellnhubers besøg, endda sendte en skriftlig klage til Blair over deres aggressive opførsel. Øjensynligt følte Hendes Majestæts udsendinge, at de havde den indre autoritet til at forklare juniorpartneren i den særlige, angloamerikanske relation, at hans holdning i klimaspørgsmål var uacceptabel.

I begyndelsen af november 2004 fandt der en lige så usædvanlig begivenhed sted i den engelske ambassade i Berlin, nemlig en britisk-tysk klimakonference, der blev åbnet af Queen Elisabeth II personligt, og i løbet af hvilken hun udnævnte professor Schellnhuber til »Honorary Commander of the Most Excellent Order of the British Empire« (CBE). Og når the Queen betænker en undersåt med en fortjenstorden, må han fremover stolt kalde sig 'Officer' eller rent ud 'Commander of the Order of the British Empire', skrev Spiegel-Online den 27. april i en artikel om Prins Williams og Kate Middletons kommende bryllup. Medbragte Schellnhuber, med sin modtagelse af ordenen, indrømmelser til gengæld for sin status i Imperiet? Det var præcis, hvad han gjorde.

På denne konference, hvor Klaus Töpfer, i sin egenskab af direktør for United Nations Environmental Program (UNEP), havde formandsskabet, og hvor miljøministrene fra Storbritannien, Margaret Beckett, og Tyskland, Jürgen Trittin, deltog, blev det besluttet, at Storbritannien og Tyskland

fremover ville påtage sig et nyt partnerskab og lederskabet i klimaspørgsmålet.

Konferencens deltagere forsøgte da heller ikke at lægge skjul på, at finanscentrene London og Frankfurt skulle spille en nøglerolle i at få de europæiske og globale pensionsfonde, forsikringsfagfolk og forsikringselskaber til at engagere sig klimavirksomheden. Tony Blair erklærede over for konferencen pr. videobudskab, at denne nye, anglo-tyske alliance skulle overbevise de øvrige nationer om de menneskeskabte klimaforandringer. I forbindelse med denne klimakonference fandt der dernæst en fælles pressekonference mellem den britiske ambassade, det tyske miljøministerium og UNEP sted, hvor man orienterede om programmet.

Begivenhedens genealogi fortæller i adskillige bind, at i denne konferences kombination af indhold og persongalleri findes de åndelige rødder til WBGU's »store transformation«. Idéen om den såkaldte dekarbonisering af den tyske økonomi, der i løbet af ganske kort tid ville fordrive alle energiintensive industrier fra Tyskland, og dermed ville knække ryggraden på den tyske økonomi, kommer beviseligt direkte fra Queen Elisabeth II og hendes befolkningsreduktionselskende ægtemand, Prins Philip. Og chefrådgiver i klimaspørgsmål til forbundskansler Merkel siden hendes tid som miljøminister bærer, siden 2004, Det britiske Imperiums højeste orden. Det drejer sig altså om et geostrategisk angreb på Tyskland som industrination fra Det britiske Imperium. Det er ikke en konspirationsteori, men det er tværtimod Kejserens Nye Klæder, vi her ser. Åh, pardon, Dronningens Nye Klæder, selvfølgelig!

Deres søn, Prins Charles, hvis bagværk Renate Kunast beundrer så meget, var, ligesom Schellnhuber, ekstremt aktiv i forberedelserne til klimatopmødet i København, og i dette øjemed besøgte de hinanden i Potsdam og i St. James Palace.

Heldigvis, lige i rette tid før topmødet i København, brød E-

mail-skandalen i East Anglia University ud, i hvilken det uden skygge af tvivl blev afsløret, hvordan så godt som hele IPCC-netværket af såkaldte klimaforskere havde forfalsket data om de angiveligt menneskeskabte klimaforandringer. Denne afsløring af historiens største videnskabs-skandale og den kendsgerning, at repræsentanterne for G77-gruppen i København ikke havde lyst til at underskrive en »selvmordspagt«, som deres talsmand, Lumumba Di-Aping, kaldte det, førte som bekendt til, at topmødet blev en total fiasko. I denne forbindelse erklærede Lord Monckton:

»Københavneraftalen siger, at den vil oprette en verdensregering. Det har i flere århundreder været ambitionen hos bestemte bureaukrater, bestemte politiske grupper, fascister, frimurere, marxister. Alle disse forskellige grupper ville – samtidig eller på hinanden følgende – tilkæmpe sig verdensherredømmet. Nu har de fundet en måde at opnå dette på gennem det, man, under navnet Red Planeten – der slet ikke behøver nogen redning – kunne kalde en bureaukratisk statsstreg. Der er ikke nogen klimatrussel. De er kommet til den slutning, at de kan overtale selv Vestens frie nationer til at opgive deres frihed og sluttelig afgive al økonomisk og økologisk magt til en ikke-valgt verdensregering.«

Efter topmødet i København var ikke blot IPCC fuldstændig miskrediteret, men frem for alt gjorde Kina og Indien det klart, at de ikke ville underkaste sig et diktat fra denne verdensregering. Egentlig burde denne sag, efter denne blamage for løgnerne, være færdig. Men, idet de satsede på befolkningens korte hukommelse og det rådende mediediktatur, fortsatte European Climate Foundation (ECF), hvis rådsformand naturligvis er vor bærer af den britiske orden, professor CBE Schellnhuber, med at finansiere aktiviteterne i den såkaldte Klimalliance, i hvilken man f. eks. finder sådanne organisationer som Campact.de, Attac, BUND og den tyske aflægger af Prins Philips WWF. Ganske uanset, om det drejede sig om nedlukning eller stop for nybyggeri af kulkraftværker,

Stuttgart 21 eller Castortransporterens »skrotning«, så flød pengene i rigelige mængder til aktivisterne og deres udstyr. Og hvordan bliver ECF finansieret?

European Climate Foundations »finanspartner«

Med til at grundlægge European Climate Foundation (ECF) var blandt andre særligt Jamie Cooper Hohn, hvis ægtemand, Chris Hohn, er leder af hedgefonden The Children's Investment Fund (TCI). En anden vigtig rolle indtages af George Polk, som dernæst blev direktionschef i ECF. Ved grundlæggelsen fik Polk hjælp fra EcoFin Ltd. i London, en verdensomspændende finansrådgivningsinvestor for »bæredygtige investeringer«. EcoFins stiftelse stak til en begyndelse en million pund ind i ECF. Polk er desuden leder af et initiativ »for teknologier og forretningsmodeller for klimaforandringer«, til hvilke George Soros har givet tilsagn om 1 mia. dollars.

The Children's Investment Fund Foundation (CIFF) i London beror på de penge, som den berygtede hedgefond TCI har skovlet ind. I 2008 bekendtgjorde Hohns CIFF – ledsaget af Hohns enkefrue Jamie – en donation på 2,5 mio. pund til ECF. Grundlæggeren af TCI, Chris Hohn, sad tidligere i direktionen for Lord Jacob Rothschilds investeringsfond, RIT. I 2005 kom Hohn og TCI i skudlinjen, fordi de forhindrede overtagelsen af Londons Børs gennem Den tyske Børs. Advokat for TCI var dengang Friedrich Merz, der også repræsenterede den med George Soros forbundne ejendomsfond i Berlin, Apellas, og andre hedgefonde, som i 2004-05 kom til Tyskland for her at skabe en lignende spekulationsboble som den, der i mellemtiden er bristet i Spanien og Irland.

I 2008 gav Arcadia Fund, ifølge oplysninger på sin internetside, 5 mio. dollar til ECF til finansiering af kampagner imod kulkraftværker i Tyskland og Storbritannien:

»Vores donation til European Climate Foundation vil være med til at styrke den nystiftede organisation og øve positiv indflydelse på de miljøbeskyttelsespolitiske beslutninger i EU. Arcadias donation vil desuden bakke op om organisationens kampagne imod kul som energikilde i Storbritannien og Tyskland.« Stiftelsen er økonomisk afhængig af den svenske Tetra-Pak-arving Lisbet Rauslings formue; hun overførte sine penge til London for at spare skat efter salget af familiens andel i Tetra Pak. I Arcadia Funds sagkyndige råd sidder Lord Jacob Rothschild, som bærer »Knight Grand Cross of the Order of the British Empire« (GBE) personligt.

William og Flora Hewlett Foundation er ikke blot »funding partner« til ECF, den deltog også i grundlæggelsen af organisationen Climate Works, der ligeledes fungerer som finansieringsredskab for klimaaktiviteter og er endnu en »funding partner« for ECF. Hewlett Foundation har forpligtet sig til at støtte Climate Works med 100 mio. dollars årligt i fem år. George Polk fungerer som seniorrådgiver i Climate Works.

Yderligere »funding partner« for ECF er den i Geneve bosatte Alan M. Parkers Oak Foundation, der har skabt sin milliardformue ved Duty-Free-Shops og hørte til George Soros' caribiske hedgefondes tidligere investeringspartnere, og, ligeledes med Geneve som fast bosted, den canadiske milliardær John McCall MacBains, McCall MacBain Foundation.

Og nu kommer vi frem til forberedelsen af det, som vi allerede en gang har omtalt som Det britiske Imperiums angreb på Tyskland som industrination. Der tilkom, og tilkommer, European Climate Foundation en afgørende rolle i dette angreb. ECF blev grundlagt som et trin i forberedelsen til klimatopmødet i København for at indsamle og bundte penge fra kredsen af superrige og kanalisere dem videre til udvalgte klimapropagandagrupper.

Kort efter grundlæggelsen af ECF modtog den i 2007 stiftede

Klimaalliance – til hvilken, som tidligere fortalt, hører WWF-Tyskland, BUND og campact.de – 500.000 euro. Med denne startkapital blev denne gruppes aktivister udstyret logistisk og støttet i opbygningen af en organisatorisk infrastruktur. I 2008 og 2009 gav ECF penge i ukendte mængder til campac.de, BUND og WWF-Tyskland for at finansiere demonstrationer og anlægge klagemål ved domstolene imod opførelsen af kulkraftværker.

Resultatet er således et ganske forbløffende billede:

Allerede i 2004 blev professor Schellnhuber, i en strategisk ekstremt følsom operation, af Dronning Elisabeth II anset for at være egnet til at lægge pres på præsident George W. Bush for at give sit samtykke til svindelen med de menneskeskabte klimaforandringer.

Ligeledes i 2004 ulejliger Dronningen sig personligt til Berlin for at åbne den tysk-britiske klimakonference og tildeler professor Schellnhuber Det britiske Imperiums CBE-orden.

Med professor Schellnhuber som formand for ECF's sagkyndige råd flyder der fra 2007 rigelig med penge fra de ovenfor beskrevne kilder, mens han samtidig arbejder på at fastlægge retningslinjer for reduktionen af CO2-udslip sammen med EU-kommissionen.

Som energirådgiver til Angela Merkel er han dernæst afgørende ansvarlig for, at Angela Merkel, under Tysklands EU-formandskab i 2007, gør klimaspørgsmålet til hovedemnet, hvilket både kompromitterer hende som naturvidenskabskvinde, såvel som skader Tyskland som industrination.

I 2009 koordinerer Schellnhuber, i nært samarbejde med Prins Charles, forberedelserne til klimatopmødet i København, som mislykkes, fordi repræsentanterne for udviklingslandene og landene under vækst indser, at hensigten bag klimaspørgsmålet er at gennemføre en massiv befolkningsreduktion.

Og i 2011 præsenterer han, som formand for WBGU, Masterplanen for en »samfundsoverenskomst for en stor transformation«, et udkast til en global økofascisme!

Nu kunne man stille det berettigede spørgsmål: Kunne det være muligt, at prof. Schellnhuber er en britisk agent, der skal øve indflydelse? Man kunne jo også komme til den anskuelse, at hvis noget graver som en muldvarp, lugter som en muldvarp, laver lyde som en muldvarp og ser ud som en muldvarp – så er det måske en muldvarp?

En rationel debat i stedet for medieysteri!

I det hysteri, der kun i Tyskland på denne måde er skabt af de ensrettede medier, har befolkningen virkelig ikke haft let ved at nå frem til en rationel vurdering af situationen. I fjernsynet kom næsten kun »eksperter« fra Greenpeace eller aldrende 68'ere fra diverse økoorganisationer til orde, og hvis man skulle tro de skingre og af naturvidenskabelig viden ikke særlig belastede studieværtinder, så har der allerede været et par dusin superatomkatastrofer i Japan.

Det, vi behøver i stedet for dette, er en rationel diskussion om den virkelige situation, som Tyskland og vor planet befinder sig i. Den tidligere franske videnskabsminister og geofysiker, Claude Allegre, fastslog for nylig, at der i Franskrig skulle opstilles 30 mio. vindmøller for at erstatte atomkraften. Den planlagte »dekarbonisering« i Tyskland når op på lignende dimensioner, når man ville trække nye, hæslige elektriske ledninger i luften over hele landet og få hidtil forskånede landskaber til at ligne en »aspargesmark«. For økonomiens energiintensive sektorer kunne en nedlæggelse af atomkraft drive energipriserne i vejret med 222 % og dermed sætte branchens eksistens på spil, advarede BDI-præsident Hans-Peter Keitel netop om i Handelsblatt.

Hvor totalt kortsigtet og destruktivt, den nuværende energidebat bliver ført, blev endnu en gang tydelig igennem Forbundsrådets beslutning, hvor de forlangte, at støtten til fusionsenergiforskningen i Griefswald blev indstillet under påskuddet »ingen fortsættelse af forskning i nye reaktortyper«. Ligeså forrykt er kampagnen for at sabotere finansieringen af det Internationale Kernefusionsforskningsprogram ITER, fordi disse penge ville komme til at mangle i udforskningen af bæredygtig energi. Thomas Klinger, chef for Stellaratorprojektet i Griefswald, advarede om, at undladelser i forskningen i dag meget snart ville true med at gøre det umuligt at bygge bro over kløften mellem levestandard, energibehov og fossile brændstoffer, der er ved at udtømmes.

Den virkelige trussel

Den »store transformation« hen imod dekarbonisering af den globale energisektor, såvel som nedlæggelsen af kernespaltning og kernefusion, ville imidlertid, i en endnu mere grundlæggende betydning, være det samme som den menneskelige arts selvopgivelse. Årsagen til, at Japan blev hjemsøgt af et jordskælv, der blev målt til 9,0 på Richterskalaen, og en række andre store jordskælv, såvel som, at hele det område, der kaldes Stillehavets Ildring, også i fremtiden vil blive hjemsøgt, hænger sammen med cykliske processer i vort solsystem og vor galakse og disses indvirkning på det elektromagnetiske felt og komplekse fysisk-kemiske processer på Jorden.

Fossile spor giver os oplysninger om sammenhængen mellem galaktiske cyklusser på omtrent 62 millioner år, under hvis faseskift det kom til en forøget forekomst af vulkanudbrud og seismisk aktivitet på Jorden, og i hvis kølvand det kom til forhøjet af- og tiltagen af biodiversitet; ved den seneste af disse faseskift fra kridttiden til tertiær for ca. 65 mio. år

siden døde dinosaurerne, og med dem størstedelen af alle andre slægter og arter. Hvis mennesket i fremtiden vil undgå en lignende skæbne, må vi styrke den kvalitet, der adskiller os fra alle andre arter: vor kreative fornuft, og dermed evnen til at lære at forstå og beherske universets love stadig bedre.

I anledning af halvtresårsjubilæet for Gagarins legendariske første flyvning i rummet for 50 år siden, som åbnede et nyt kapitel i menneskehedens historie, talte den russiske ministerpræsident Vladimir Putin også om rumfartens betydning for muligheden for at forudsige jordskælv. »Vore kolleger har netop sagt, at vi havde visse tegn på det jordskælv, der rystede Japan. Vi kender de tragiske følger af denne katastrofe. Naturligvis har vi i denne sammenhæng behov for meget seriøse programmer for at gøre verdensrummet tilgængeligt. Vi har stadig meget at lære om arten af og måden hvorpå naturen fungerer. Og det vil ikke være muligt uden rumforskningsprogrammerne og rumfartsindustrien.« Putin omtalte også det igangværende program for fornyet forskning i atomdrevne systemer, på hvilket »meget lovende projekter er baseret.« Dette program vil eksempelvis muliggøre »interplanetare flyvninger såvel som videregående måneforskning, samt fremme udforskningen af planeterne«, erklærede han.

»Masterplanen« taler gentagne gange om den »endelige planet«, om »verdnessamfundets komplekse, gensidige afhængighed inden for rammerne af de planetariske grænser« eller om »det naturlige verdensrums grænser«. Forestillingen om en endelig planet svarer til en oligarkisk magtelites ønskedrøm, hvis gennemskuelige mål det er at opretholde deres perverse luksusprivilegier over for tilbagestående undersåtter, hvis antal holdes begrænset. Det burde således ikke undre nogen, at De Grønne i mellemtiden har overhalet FDP som de bedrestillede parti.

Vor planet er en integreret del af en verden, i hvilken menneskets kreative fornuft, hvis potentielle

fuldkommengørelse er uendelig, modsvarer et univers, hvis anti-entropiske udvikling er ubegrænset. Årsagen til, at en immateriel idé kan bevirke en forandring i det fysiske univers, hænger netop sammen med, at den af Nicolaus Cusanus allerede konstaterede sammenhæng mellem mikrokosmos og makrokosmos, monadebegrebet hos Leibniz eller betydningen af Vernadskijs noosfære, modsvarer virkeligheden. På den anden side er historien fuld af små hofskriverkarle og sangere, der har sunget deres herrers sange for deres aftensmad.

Den storartede tyske videnskabsmand Krafft Ehrlicke havde ret, da han betegnede bemanded rumfart som det næste, naturlige trin i udviklingen. På samme måde, som livet videreudviklede sig fra havene op på kontinenterne, således er udforskningen og senere koloniseringen af verdensrummet i vor nærhed, som månen, Mars og asteroider, et nødvendigt næste trin. Alle astronauter og kosmonauter, der allerede har været i verdensaltet, er enige med andre, storartede videnskabsfolk på Jorden i, at vi kun på denne måde kan virkeliggøre menneskehedens fælles mål.

Kina, der ligesom Rusland og Indien har et ambitiøst rumfartsprogram, reagerede på begivenheden i Japan på den måde, at de forstærkede forskningen i tidlige varslingsystemer for jordskælv, forcerede forskningen i reaktortyper af fjerde generation med en iboende større sikkerhed, som højtemperaturreaktorer, samt erklærede programmet for realisering af kernefusion for højeste prioritet. Kina har ligeledes gjort det meget klart, at de frem til år 2050 vil være en af de førende, hvis ikke den førende, magter i verden på det videnskabelige område. Senest siden klimakonferencen i København burde det egentlig være blevet klart for selv de største ignoranter, at Kina vil gøre alt andet end underkaste sig et Britisk Imperiums nye Leviathan.

I betragtning af de her skitserede sammenhænge kan der ikke være nogen tvivl om, at mægtige interesser med alle midler

forsøger at afbryde ikke blot atomkraft, men enhver forskning, der peger mod fremtiden – og at patriotiske og videnskabsorienterede mennesker må forsøge at redde begge dele. Dette betyder også, at hvis Tyskland skal bevares som industrination og gennem grundforskning fortsat vil tilhøre menneskehedens avantgarde, kan vi ikke forlade os på de allerede overskuelige resultater af et såkaldt etisk råd, i hvilket, muligvis med ganske få undtagelser, kun grønne eller videnskabsmæssigt utilstrækkeligt kvalificerede personer er repræsenteret.

Forbundskansler Merkel har erklæret den 17. juni til at være den dag, hvor atommoratoriet vil udløbe. Denne dag må blive en modstandsdag for alle mennesker, der vil forsvare det Tyskland, som Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, Gottfried Leibniz, Carl Friedrich Gauss, Bernhard Riemann, Albert Einstein, Max Planck, Lise Meitner, Otto Hahn og Krafft Ehrlicke repræsenterer.

Billede: Originalstik fra Thomas Hobbes' bog 'Leviathan', 1651